

P.M.
FREESTONE

ÁRNYÉKVIRÁG

FÜSTKORONA

Az Aramtesh Birodalomban az illatoknak erejük van. Az első kötetben a koronaherceget megmérgezték egy templomban, és ezért kezdetét vette az ellenmérreg keresése tűzön-vízen át. Az események során Rakel és Ash elszakadnak egymástól, és mindenki azt hiszi, hogy Ash meghalt.

Rakel igyekszik felülkerekedni a fájdalmán, ezért a herceggel együtt a birodalom határain túlra utazik, hogy végre találkozzon az anyjával és Asmudtag rendjének többi tagjával.

Ash azonban életben van, de fogságba került, és egyedül ő tudja, ki a herceg igazi ellensége. Ki kell szabadulnia hát, hogy figyelmeztesse a szeretteit a veszélyre. A Birodalom eközben rohamléptekkel halad a polgárháború felé, amely azóta érik, hogy az istenek utoljára a földön jártak. Ilyen zűrzavar közepette Ash hogy juthat el Rakelhez?

P. M. Freestone az ausztráliai Melbourne-ből származik, és jelenleg Skóciában él. Tanult és dolgozott már az összes kontinensen, kivéve az Antarktisz (de ki tudja, mit hoz a jövő). A Kaliforniai Egyetemen elvégezte a Clarion Writers' képzést, és elnyerte a Scottish Book Trust díját, amelyet kiemelkedő fiatal szerzőknek ítélnek oda. Diplomája van régészetből és vallástörténetből, és doktori fokozatot szerzett szociológiából (a fertőző betegségek társadalmi vonatkozásait vizsgálta). Még csak egyszer evett olyan sajtot, ami nem ízlett neki.

Tudj meg többet a duológiáról:

www.pmfreestone.com

www.facebook.com/DreamValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Most fejeztem be a duológia olvasását (az első részt tavaly olvastam, és nagyon-nagyon vártam a másodikat), és csak annyit mondhatok, hogy húha! Bámulatos karakterek, varázslatos világ hihetetlen mélységgel és kultúrával.” **Goodreads**

„P. M. Freestone egy ármánnyal jócskán megpakolt regénnyel és egy remekbe szabott főszereplővel örvendeztet meg bennünket... Pompás bemutatkozás, olyan, mint egy jó parfüm: napokig az olvasóval marad.” **Diva Magazine**

„Az Árnyékvirág nagyszerű történet, amiben megvan minden, amit a fantasy- és scifi-rajongók keresnek. Freestone lélegzetelállító utazásra viszi az olvasót, melynek során társadalommal, barátsággal és identitással kapcsolatos kérdéseket feszeget. A sokféle hangon megszólaltatott szereplők között az olvasók rokon lelkekre és inspirációra fognak találni.”

Scottish Book Trust

„Freestone duológiájának elképzelt világa nincs híján a hitelesség és a konzisztencia azon mélységének, amitől elhisszük, hogy ez egy elmondatlan történetekkel teli föld.”

Books for Keeps

„A szerző mitikus lények, varázslatos vidékek és titokzatos képességek által teremt pompás, fantasztikus világot, és mindezek egy olyannyira lebilincselő történetben kelnek életre, hogy az olvasók könyörögni fognak a folytatásért.”

School Library Journal

Dream
válogatás

P. M.
FREESTONE

ÁRNYÉKVIRÁG
FÜSTKORONA

— részlet —

1. FEJEZET

LUZ

Vigyázz a két drágaságra, minden egyébe feláldozható.

Az üzenet védőburkolatban, egy hajdanán sivatagi rózsaoilaj tárolására szolgáló szállítótokban érkezett meg Aphorai városába. Milyen borzasztóan illik ez a helyzethez. Már-már telitalálat, tényleg. Régóta tudom, hogy a Magiszter nagy játékos, de még én is felvontam a szemöldököm.

Sajnos múltba révedéssel most nemigen jutok messzire.

A Birodalom peremvidéke a cselekvés helye, nem a merengésé. Rablóknak való, nem elmélkedőknek. A helyi álomfüstkészítők nyíltan dacolnak a gárdistákkal, zsoldosbandák hadakoznak a maradék koncért, mindenki más pedig igyekszik a köztük húzódo repedésekben megélni. Én pedig, tessék, megpróbálok átcsempészni egy legyengült herceget, egy nagyratörő leányzót és két tagbaszakadt kísérőt a zűrös terepen, amely a Szentélyhez vezető utat szegélyezi.

Ó, a Rend odaadó szolgálatával járó viszontagságok.

A határon egy sátorváros szövődött a Birodalom ellenőrzési törekvéseinek legrosszabb szálaiból, amelyek összefonódtak a fennhatóságán kívül eső területeken uralkodó törvényteleniséggel. A névlegesen békefenntartó feladatot ellátó gárdisták közül a legkegyetlenebbek és az állítólag lelkiismeretes kereskedelmi biztosok közül a leghitványabbak úgy áramlottak ide az utóbbi csillagfordulók során, mint ahogy az egyébként szép létesítmények hátsó ajtóí mögött felgyülemlik a por.

– Hol van az aphorai hadsereg? – kérdezi a lány éles hangon, mintha a tartományi képviselő hiányát személyes mellőzöttségnek tekintené.

A tevéem mellé léptet a lovával. Szemrevaló állat az övé, meg kell hagyni. Sötét, fénylő szőrű, és abból ítélve, ahogy felhúzta az orrát a hitvány pelyva láttán a legutóbbi kalmártábornál, ami az utunkba esett, éles eszű is. Ilyennek gondolom az eszményi lovat. Egyelőre. Csak az Őseredeti a tudója, hogyan állja majd a sarat, amikor közelebb érünk az úti célunkhoz.

Viszont a lány feltett egy kérdést, nemde?

– Az a gyanúm, hogy átcsoportosították őket – felelem.

Asmudtagnak hála a drága apuci nem ragaszkodott hozzá, hogy velünk tartson. Ritka az olyan ember, aki tisztában van a korlátával. Megkockáztatom, ez az oka, hogy a Magiszter megnyerőnek találta oly sok csillagfordulóval ezelőtt. Tudja, hol a helye. Soha nem akarta eloltani a lánya lángolását. Sem szítani. És meglehetősen jóképű. Már ha bukik az ember az őszülő veterán típusra.

Jaj, hosszú lesz ez az út, ha nem tudom féken tartani a gondolataimat.

Vagy elcsendesíteni a lányt, aki lépten-nyomon szóra nyitja a száját.

– Mit építenek?

Munkások tucatjai gürcölnek gonosz felügyelők ellenőrzése alatt; mélybarnára sült hátuk hajladozik és verejtékezik a délelőtti napfényben. Majdnem felerészben a gonosztevők jelét viselik – fémdugót az orr helyén. A többieket tehát kisebb súlyú bűnökért ítélték el. Vagy adósságokat dolgoznak le.

Nézem a küszködésüket, úgyelve rá, hogy az arckifejezésem semleges legyen. – Egy falat.

Nisai, Aramtesh koronahercege, aki az Aphorai város istállótelepén általam vásárolt tevéen ül, félrehúzza a lazuritkék köpeny áttetsző fátylát, amit azért adtam rá, hogy eltakarja, és a selyemruhája ujjával megtörli a homlokát, miközben a szemét résnyire húzva hunyorog, védekezésképpen a tűző nap és a homok ellen.

– Milyen városnak? Nem vettem észre ezt a települést a birodalmi térkép frissítésein.

Lélekben gúnyosan elvgyorodom. *Település*. Ez a reflexszerűen diplomatikus szóhasználat soha nem hagy kétséget afelől,

hogy ez a fiú palotában nőtt fel. Ilyen udvarias kifejezést egy szedett-vedett sátoztáborra meg a valamivel stabilabb, súlyos nemezből készült jurttákra!

– Az informátoraim azt állítják, hogy a régens adott parancsot, amíg te cselekvőképtelen voltál, hercegem. Azt hiszem, a rendeletben külön említés történt annak szükségességéről... hogyan is fogalmazott? Ó, igen. Annak szükségességéről, hogy védjék a birodalom erőforrásait és alattvalóit a kívülről érkező betörésektől, meg volt valami „Aramtesh nagyságának” helyreállításáról. Vagy talán... „erő és stabilitás általi vezetés” volt? A császári kikiáltók mindig rikoltoznak valami újdonságot.

Nisai összevonja a szemöldökét. – De hát a túloldalon a Senson-territórium van. Mint trónörökös, én vagyok a gondviselője azoknak a területeknek.

Gondviselő? Egy üres titulus. A gárdisták sok hold óta a kisujjukat sem mozdítják itt, hogy segítsenek azoknak, akik a határon túli territórium mélyén zajló, végeérhetetlen konfliktusok elől menekülnek. A határvidékiek egyetlen dologgal állnak mindig hadilábon: a hiánnyal.

Az erőforrások hiányával. A törvények hiányával. A remény hiányával.

A menekülők közül sokan képzettek voltak, és értéket jelentettek Aphorai városának, nagyobb értéket, mint hogy köveket cipeljenek egyik helyről a másikkra. Számukra szerencsétlen módon úgy tűnik, hogy a tartományban szokványos gyakorlatot császári parancsok hatálytalanítják.

Csettintek a nyelvemmel, és a tevéem továbbporoszkál. – Nem szándékozom jelen lenni, amikor lefolytatod ezt a vitát a drágalátos fivéréddel. Most pedig, hercegem, takard el ismét az arcodat, kérlek!

A losi, aki azelőtt gárdista volt, és most a herceg Pajzsaként szolgál, közelebb húzódik, bőr és a harci varkocsait fényesen tartó kókuszolaj illatát hozva magával. Kinyújtja izmokból faragott karját, hogy ő császári felségére segítse a fátlyat.

Nisai ellöki a kezét. – Meg tudom csinálni magam!

– Félre van csúszva, herc...

– Lehet, hogy most van rajtam először női ruha, de nem vagyok ügyefogyott – méltatlankodik Nisai.

– És szabadjon bók gyanánt szóvá tennem, hogy milyen jól áll neked. – Ezt az aphorai palotaőr mondja – az, aki valósággal úszik a borostyánolaj illatában. – Illik hozzád ez a szín.

Talán csak képzelem, de a herceg sötét szemében mintha mosoly villanna a rendesen megigazított álöltözet mögött.

A gyülevész kereskedőfélek között, akik úgy nyüzsögnek a hevenyészett település körül, mint legyek egy dögön – és a szaguk is igencsak olyan –, találok egyet, aki ad nekem egy csapatnyi zömök hagmiri pónit cserébe a tevéinkért meg egy ezüstpénzzel teli súlyos erszényért. Nyilvánvalóan át vagyok verve, de ez sajnos szükségesség a jelenlegi feladatomhoz.

Folytatjuk utunkat a hely felé, ahol hamarosan kapu lesz Iddo Kaidon régens falának alapzatában. Perzselőn süt a nap, mintha ki akarna kergetni bennünket a Birodalomból. A kapunál posztoló gárdistát a szokásosnál nagyobb összeggel vesztegetem meg, hogy másfajta üldöztetésnek ne legyünk kitéve. – Remélem, ez kellőképpen kompenzálja a diszkréciódat.

A gárdista kifejezéstelen arcot vág. – Miért? Nem emlékszem, hogy bármi jelentenivalót láttam volna.

Pompás.

– Pónik? – kérdezi a lány, amikor éppen csak hogy hallótávolságon kívül érünk az állatokkal.

Vetek egy pillantást a lovára. – Úgy gondoltam, helyeselni fogod, szirmocskám.

Ő arrafelé tekint, ahol az első hegycsúcsok a ködbe vesző látóhatár fölé emelkednek. – Csak nem akarsz bennünket felvinni a hegyekbe?

Válaszképpen csupán megbirizgálom az orrom hegyét.

Lovagolunk tovább, a vidék, ahová érkezünk inkább poros, mint sivatagos. Ezt a részét soha nem élveztem. A szutyok minden ráncba beveszi magát.

Legalább becses csend támad.

– Régen jártál erre legutóbb? – kezdi újra a lány, mintha provokálnám a gondolataimmal.

Nem válaszolok.

Ráncba szalad a lány homloka a válaszom hiányától. Fárasztó lehet mindent személyes sértésnek venni.

– Vagy talán – húzza el a szót, nyilvánvalóan úgy vélve, hogy valami okossággal fogja folytatni – valójában nem jártál soha ott, ahová megyünk. Így van, igaz? Fogalmad sincs, hogy jó úton haladunk-e. Hogy van-e egyáltalán jó út.

Ha azt hiszi, hogy ezzel válaszra késztet, nem olyan okos, mint gondolom. Üdvözült mosollyal nézek rá. – Csak várj, és majd meglátod, jó?

Még nyomatékosabban szegezi rám átható tekintetét. – Élvezed ezt, ugye? Örömet lelsz abban, hogy megvannak a titkaid, mi? Éppen olyan rossz vagy, mint Sephine.

Ügyelek rá, hogy ne ránduljon meg az arcom, amikor meghallom a nő nevét, akit csillagfordulókon át szolgáltam, inkább szelíden pislogva nézek a lányra, hagyva, hogy a csend megtegye a maga hatását. A csend a legtöbb embert kibillentí az egyensúlyából, ha megfelelően alkalmazzuk. Arra már rájöttem, hogy ez nem fér meg a bőrében tőle.

– Mármint olyan titokzatos, mint Sephine... vagy legalábbis olyan titokzatos, mint... – A lány bizonyára ráébred, hogy ingoványos terepre lépett. Elfordítja a tekintetét, én meg azt hiszem, hogy ezzel vége. De aztán ismét meghallom a suttogását a szélben. – Egyáltalán *ki* vagy te?

– Amennyiben nem a Nagy Virágzás egzisztencialista filozófiájának ontológiai finomságairól akarsz társalogni, konkrétan kell kérdezned, szirmocskám.

– Először is, igazából Luz vagy, avagy Zakkurus?

Szemügyre veszem, de ez egyszer ártatlan a tekintete, a hangszíne pedig tárgyilagos. Ez őszinte kérdés, nem gúnyolódás. – Soha nem suhant át az agyadon, hogy mindkettő lehetek? Luz vagyok, amikor Luz vagyok. Aphorai parfümkészítő nagymestereként előnyös volt számomra megkülönböztetésképpen a családi nevemet használni.

– De Zakkurus... ő... – Van a lányban annyi jóérzés, hogy elpiruljon.

Lassan vállat vonok. – Azt akarod tudni, milyen szavakkal illess engem. Sokan ugyan férfinak vélik Zakkurust, számomra a semleges nem tűnik legtalálóbbnak. Nőként, semleges neműként... jól elvagyok a változékonysággal. És az isteni Asmuhtag szemében, egyszerűen mindkettő része az egésznek.

A lány eltűnődik a szavaimon, majd bólint. Mint aki ezzel elintézettnek veszi a dolgot.

Ami örvendetes, tekintetbe véve a ránk váró utat.

Északnak tartunk.

Mindig csak északnak.

A határátkelésünket követő második napon a terep emelkedni kezd. Általában nem szoktam az út ilyen korai szakaszában nekvívgni a hegyek lábánál a kapaszkodásnak; gyorsabb az átjutás továbbhaladva a poros síkságon, amíg a hegyek nem terjednek tovább nyugatnak, kikényszerítve, hogy másszon vagy visszakozzon az ember. Az ilyen direkt útvonal minimális kockázatot jelent, amikor egyedül vagyok, vagy csak egyvalaki van rám bízva – a nyomok könnyen eltűnnek, fedezéket találni kevésbé nehéz. Egy ilyen nagyságú társaság viszont teljesen más.

Az utasításaimban egy szó sem esik sebességről, szóval jobb, ha a nehezebb utat választjuk, ahol egy lelket sem lehet látni.

A Rend meg legyen csak türelmes.

Nemigen lep meg, hogy nem találkozunk senki mással. Senkinek nem lenne oka erre merészkedni, aki nem ismeri az úti célunkat. A határvidékiek egyike sem jár erre, nem sok érték akad itt, vagy éppenséggel semennyi. Mivel határvidékiek nincsenek, és igen messze van a terület a Birodalom szélétől, egy gárdista szempontjából sincs itt semmi.

Meglehet, hogy a föld alatt értékes ércek találhatók, amelyek beteges zöld és ólomszürke csíkokként húzódnak, mint a striák. A kitermelés azonban nagyszabású műveletet igényelne. Egyetlen épeszű karavánkalauz sem jönne ide, hacsak nem kínálják neki a Birodalmon belül szokványos fizetség háromszorosát. Egyszerűen nem éri meg utánpótlási láncot kiépíteni ide, hála az Ősere-detinek.

Lejtőkön kapaszkodunk felfelé, amelyeken nincsen növényzet. Itt még a jól alkalmazkodó tevetövis sem hajlandó gyökeret verni, amely Aphoraiban jól tűri a csapadék és a gondozás hiányát. A növényzet hiánya folytán a pónik minden lépte nyomán por gomolyog a talaj felett, és fojtogató felhők kavarnak körülöttünk,

valahányszor a szél méltóztatik észrevétni magát. Amikor tábort verünk, a rám bízottak arcán zöldesszürke, sár és verejték alkotta csíkok húzódnak, hovatovább nem lenne túlzás azt állítani, hogy mindannyian bűdösek vagyunk.

Másnap magasan jár a nap, amikor felérünk egy gerincre. Megremegnek az orrcimpáim. A belőlünk áradó csípős szagon túl egy másik illat jelenik meg az egyébként egyszínű tájon.

Itt az idő.

Kezemet feltartva megálljt vezényelek.

Akárha reflexmozdulattal tenné, a nagydarab aphorai palotaőr egy vizeztömlőt nyújt a lány felé. Az elhessegeti.

– Igyál! – mondja a palotaőr.

A lány felsóhajt, és a szájához emeli a tömlő csőrét.

Kendőket veszek elő a nyeregtáskámból. – Hajtogassátok ezeket háromrét, aztán kössétek az arcotok és a sátok elé! Legyen a csomó szoros, és a kendő simuljon hézagmentesen az arcotokra!

A lány, miként az teljesen várható volt, csípőre teszi a kezét. – Máskülönb?

– Máskülönbben rá fogsz jönni magadtól, hogy mitől próbállak megóvni benneteket. Szíved joga, szirmocskám.

Szétosztom a kendőket. A losi Pajzs mogorván néz a négyszögletes szövetdarabra, de teszi, amit mondok. Nagyszerű. Lehet, hogy csökönyös, de nem hülye.

Amikor mindenkire maszk kerül, én is felkötöm a magamét, és átvezetem őket a gerincen.

Normális körülmények között rögzíteni szoktam mindent, amit erre hozok, de a Magiszter most többet akar, mint hogy ép-ségben juttassam el őket a Szentélybe. Még a dakhainál is becse-sebb portékát akar: információt. Tehát többet észzel, mint erővel.

A herceg felé nyújtok egy pár vastag bőrbilincset, amelyeket lánc kapcsol össze. – Hercegem, tedd fel ezt, kérlek!

A losi közénk lép. – Ki van zárva!

Megengedek magamnak egy melodramatikus sóhajtást. – Bo-csánat, Pik, ugye? – Pontosan tudom, hogy nem az.

– Kip.

– *Rám*, Kip. Azt akarom, hogy engem bilincseljen meg. Ha-csak nem szeretnél helyette te megkötözni. – Hosszan, lassan rá-kacsintok.

A losi kifejezéstelen tekintettel adja vissza a bilincset. – Kérjed szépen!

A herceg udvariasan köhint mögötte.

Mosolyt villantok a nagydarab losira, megkerülöm, és előre nyújtok egy apró tekerceset. – Ha kezdek furcsán viselkedni hercegem, mutasd ezt meg nekem. Az egészet fel kell olvasnom, és válaszolnom kell minden kérdésre, amit felteszel, mielőtt a bilincset leveszed rólam. Ha még mindig nem győzlek meg arról, hogy tiszta a fejem, hagyj megbéklyózva. Máskülönben veszélyt fogok jelenteni rád.

Nisai pislogva néz rám nagy, barna szemével. – Tessék?

– A következő völgy több száz mérföldes körzetben az egyetlen hozzáférhető átjáró az úti célunk felé. Tele van sultis folyondárral. Tudod, ugye, hogy a levelét azok rágják, akik felejteni szeretnének? A virágja illatának vagy a gyantája füstjének belégzése még hatékonyabb. A túlzásba vitt fogyasztása komolyabban befolyásolja az ember képességeit. Ha mondjuk egy kritikus ponton gyanúsnak találnék másokat, valami balszerencsésen alakulna, és olyannyira a völgy hatása alá kerülnék, hogy nem lennék már teljesen önmagam, nem akarok olyasmit tenni, amit megbánnék. Amikor a felhők vonala fölé érünk, már biztonsággal le lehet venni rólam a bilincset.

A herceg kinyújtja a kezét. Jól látom, hogy remeg? Csak egy nagyon kicsit. Kitérő. Észnél kell lennie. Némi kétely távol tartja az elbizakodottságot.

Ismét rámosolygok, ezúttal megnyugtatón. – Soha nem tennék benned kárt, hercegem. A sultisnak először a rövid távú emlékezet adja meg magát, és téged több mint feleannyi ideje ismerlek, mint amennyi ideje élek. Hogy mit tennék a többiekkel, az sajnos már más kérdés. Még ha mindig azt mondom is, hogy minden léleknek kapnia kell egy esélyt.

A losi fújtat egyet, és a porba köp.

– Ocsmány szokás – mordulok fel.

Keresztbe fonja a karját a mellkasán. – Akkor én eljátszottam az esélyem?

Nem mozdul, de van a tekintetében valami, amit ijesztőnek találok. Bukott gárdista ide vagy oda, a losinak megvan a magához való esze, és kész a saját feje után menni. Úgy gondolom,

elboldogulok veled, ha minden kötél szakad, de talán megizzadnék közben. És módfelett utálok izzadni.

Alig félmérföldnyire járunk a völgyben, folyondárindák lógnak a sziklafalakról, kusza pókhálókhoz hasonlatosan szöve be a talajt, amikor a lány köhögni kezd az arcát fedő szövet mögött. Felnyúl a maszkjához.

– Ne piszkáld! – A hangom addig visszhangzik, amíg el nem nyeli a kúszónövények alkotta vegetáció.

A lány pillantása az aphorai palotaőrre siklik. – Bar! Hol vagyunk? Kik ezek az emberek?

Az Őseredeti szerelmére, tudtam, hogy érzékeny. De ennyire hamar? És ilyen hirtelen? Tényleg az anyja lánya. Sajnos már nem ismer fel senkit, csak a palotaőrt.

Megrántja – korántsem rá jellemző módon – a lova kantárszárát, és visszafordítja a kanca fejét arra, amerőről jöttünk, gyanakvón leírva egy kört, minek folytán még több sultis tipródik szét, tejszerű levet fröcskölve a paták között.

– Rake! – A palotaőr hangja fojtottan hallatszik a saját maszkja mögül. – Várj!

– Nem várok, ha nem mondd meg, mi folyik itt. – A lány ezután lesiklik a lováról, és letépi az arcáról a kendőt. Elkerekedett szemmel hátrálni kezd, félő, hogy a következő lélegzetvételnél megfordul, és futásnak ered.

– Fiú! – Harsányan csattan a szó, dacára a saját arcomat fedő kendőnek. – Most itt az ideje, hogy megdolgozz a tartásodért. Légy hős, és hozd vissza a barátnődet, jó?

A lány megint hátrál egy lépést. Aztán még hármat. – Ugye nem gondolod komolyan, hogy utasítást fogadsz el egy idegentől?

A palotaőr pillantása ide-oda jár köztem és a lány között, a rendszerint szép – bár még mindig kutyakölyökszerű – arca elárulja a bizonytalanságát. Hallhatóan nyel egyet. – Biztosan szükség van erre?

Meg tudnék halni unalmamban. – Nem csillagpálya-számítás ez, fiú. Egyszerűen vedd fel, és kötözd a lovára!

A palotaőr ekkor feltartja a kezét. – Én nem... Ezt nem csinálhatom én... Te ezt nem érted. Nekünk múltunk van.

– Jobban értem, mint hinnéd.

De a hatalmas test csak áll ott, mint egy kába, álmos kisgyerek.

Ekkor elfurakszik mellette a losi. Néhány öles lépéssel odaér a lányhoz, a levegőbe emeli, a vállára veti, mintha egy zsák árpa lenne.

Egy hölgy, aki elvégzi a feladatot. Dicséretes.

– Hé! – visítja a lány. – Vedd le rólam a büdös mancsodat!

– Tessék! – Feltartok egy fiolányi orgonaszínű folyadékot. – Dobom.

A losi elkapja a szabad kezével a fiolát, és végigméri az aphorai palotaőrt. – Ahhoz sem vagy elég tökös, hogy megtartsd a lovat?

A kanca ficánkolós, és megfuttatja a kantárszárát elkapni igyekvő palotaőrt. Küzd vele, a patáival a földet kapálja maga alatt, még több átható szagú sultisgyantát szabadítva fel. – Higgadj le, leányzó, ez a te érdeked!

Úgy tűnik, hogy az állatnak több esze van bármelyiküknél, mert eléggé lecsillapodik ahhoz, hogy a losi a nyergére lendítse a lányt.

– Nyisd ki a fiolát, és mozgasd meg egy kicsit az orra alatt!

A losi teszi, amit mondok. Fürge. Hatékony. Kezdem megkedvelni, az érdes modora ellenére.

– Még! – nógatom. – Hamarosan hatni fog.

Ahogy vártam, álmatag fény jelenik meg a lány szemében.

Megengedek magamnak egy elégedett vigyort. Még csak a ruhám ujját sem kellett feltűrnöm.

Miután a lány lecsillapodik, a losi visszadugaszolja a fiolát. Bizalmatlanul siklik tova a pillantása a sultisindák felett. – Mi történné, ha eltévedne itt az ember?

– Botorkálna, amíg a teste már nem lenne képes tovább botorkálni. Ahogy sokakkal megtörtént.

– És utána?

– Láttad, mi van alant. Szikla, és más nemigen. Mit gondolsz, az indák honnan jutnak tápanyaghoz, ami az életben maradásukhoz kell?

Ez az első alkalom, hogy borzongást látok végigfutni a hatalmas testen.

Ráébredek, hogy sajnálom őt.

Úgy fest, hogy a lány alaposan megszenvedi az emlékezete visszatérését. Ahogy lenni szokott, egymásutánban jutnak eszébe dolgok, előbb a régebbiek, aztán az újabbak. Eleinte gyanakodni látszik mindannyiunkra, kivéve az aphorait. Aztán megenyhül a herceg irányában. Aztán izgatottan beszélni kezd a herceg Pajzsáról, azt kérdezve, hol van, miért nincs velünk.

Úgy veszem észre, mind meg vannak döbbenve. Arra jutok, hogy akár én is elmondhatom neki az igazat. Engem sosem akart kedvelni. Ez már nem oszt, nem szoroz. És durvább dolog lenne hagyni, hogy mit sem sejtve fecsegjen tovább a Pajzsról, amíg rá nem ébred, mi az ábra.

– Ó halott – mondom. Nincs értelme másképp tálalni. A legkiválóbb parfümkészítő sem képes avas alkotórészekből gyógyke-
nőcsöt csinálni. – A palotában halt meg.

A lány rám néz, ahogy mindig is nézett, próbál rájönni, ki is lehetek, és vajon lehet-e bízni bennem. – Nem hiszek neked.

Napnyugtakor a lány előregörnyed a nyergében, és vérfa-
gyasztó hangon feljajdul.

Most már emlékszik.

És amennyire meg tudom ítélni, ez a csapás töri meg végül.

Némán lovagol a csoportunk közepén. A többiek szavak nélkül megállapodnak, hogy közrefogják, mintha bármelyik pillanatban ismét megpróbálhatna nekiiramodni. Már-már szólok nekik, hogy ne fáradjanak – bárki láthatja rajta, hogy a tüze kihunyt. De ha jobban érzik magukat attól, hogy vigyáznak rá, ám legyen.

A borostyánolajban fürdő aphorai mellette léptet. A vállára te-
rít egy takarót, amikor a hegység lábának hűvössége a magashegyi hidegnek adja át a helyét. Időről időre közel húzódik hozzá a háta-
sával, és kinyújtja a kezét, hogy megigazítsa.

A lány mintha észre sem venné.

Vagy nem törődik vele.

Mindkét hold korán kel, megvilágítva az utat, így hát az éjszaka első felében továbbhaladunk. Az időjárás nem kegyes, a tiszta ég-
bolt dermesztő hideget hoz, és a szél elejét veszi a társalgásnak. Ami jó. Gondolkoznom kell. Bármilyen tennivalót tartogat szá-
momra a Rend, amikor a herceget biztonságba juttatom, készen kell állnom. Egy lépéssel előttük. Mindig legalább egy lépéssel előttük. Sephine ebben a tekintetben hibázott. Túlságosan is

az adott pillanatra fókuszált, miközben más játékosok sikeresen ügyeskedtek körülötte.

Közvetlenül éjjel előtt tábort verünk egy horpadásban a sziklacúcsok között. A losi nekiáll összeküszkösíteni egy tüzet, jó mélyen a földbe ásva, nehogy a látszólag néptelen hegyekről észrevegye valaki. Az aphorai nekem segít a lovakkal – ezt rendszerint a lány szokta megtenni, de ő meg sem mozdult, mióta leszállt a nyeregből. A herceg valószínűleg nagyon éhes – ez egyszer nem várja meg, hogy kiszolgálják, hanem maga megy a szárított gyümölcs, hús és pirított mogyoró alkotta úti fejadagokért.

Csendben eszünk, aztán mindenki csinál magának annyi helyet a kavicsos talajon, hogy remélhetőleg tudjon aludni valamennyit. A lány egy takaróba burkolózik, és lefekszik, hátát fordítva a tűz felé. A többiek próbálnak beszélni hozzá, de nem jutnak semmire, ilyen fájdalommal nemigen lehet.

Az én szavaim segíthetnek a legkevésbé, ezért figyelek, várva, hogy mindegyikük magához vegye az alvógyékényét. Már nem kérdezzétek tőlem minden este, hogy hová megyünk és meddig fog tartani az út; túlságosan fáznak, és túlságosan kimerültek, hogyses kíváncsiskodjanak.

Amikor újfent rakni kell a tűzre, előveszek a málhámból egy gyászfüstölőrudat a tőzegtégláim maradékával együtt. Holnap megszámoljuk az úti célunkat, máskülönben a következő éjszakan dermesztő hidegnek nézünk elébe.

Csak a losi rezdül, amikor átrendezem a parázsló hasábokat, hogy a legkisebb lánggal égjenek. Kinyitja az egyik szemét, de egyébként nem mozdul.

Senki más nem látja, hogy odahelyezem a gyászfüstölőt az alvó lány arca mellé.

2. FEJEZET

RAKEL

A hátfájásom ébreszt fel.

Valószínűleg az egész éjszakát szorosan összegömbölyödve töltöttem. Emlékszem, hogy fel-felébredtem, a lábam dermedt volt a hidegtől, a ciprusolajra és... még valamire. Megesküdnék, hogy majoránna volt, ami a gyász második stációjában használatos – abban az időszakban, amikor gyengéd szeretettel gondolunk azokra, akik felmentek az égbe.

Kinyitom a szemem. Nem képzelődtem. Egy finom gyászfüstőlőrúd hever nem messze az orromtól. A drága fajta. Amit jó sok illatanyagból készítenek.

Nem vagyok hülye. Tudom, ez jelzés, hogy menjek tovább. Hogy haladjak előre. Az *emlékek pengék, és a veszteség élezi őket*, mondta nekem egyszer Ash. Elveszíteni valakit, akit szeret az ember, elég kemény dolog; kétszer elveszíteni különösen gyötrelmes. A sultisos völgyben történetek után legszívesebben itt maradnék, várva, hogy a hideg örök zsidbadást hozzon. Lehet, hogy valaki észrevette.

Barden és Kip éppen előkészítik a pónikat, hogy megint egy egész napon át feljebb, egyre feljebb kapaszkodjunk ezek között a rothadásverte hegyek között. Nisai a sürgés-forgáson túl ül a tábor szélén, és füstöltöt égetve imádkozik. Eltart egy darabig, hogy az illat eljusson hozzám; minél hidegebb van, annál kevésbé hagyatkozhatom az orromra. Ó! Megvan. Ugyanaz, mint a kezemben lévő rúd. Kedves tőle, hogy még a saját fájdalmában is gondolt rám.

Meg tudom érteni, miért volt Ash hűséges hozzám. Így hát hűséges leszek én is. Ha ez a Szentély, amiről Luz beszél, méltó

a nevére, akkor Ash azt kívánná, hogy addig tegyem egyik lábam a másik elé, amíg oda nem érünk. Amíg a herceg biztonságba nem jut.

Egyenesen, mondaná a kezemet fogva. A legjobb kiút: egyenesen.

Nyeregbe kapaszkodunk, és nekivágunk egy újabb keserves napnak. Felettünk a hóhatár hívogat. Korábban soha nem jártam hóhoz ennyire közel. Még amikor Ashsel a Hagmiri-hegységben voltam, amely a sűrű, baldachinszerű növényzetével oly fojtogató volt a most körülöttünk lévő kopár sziklákhoz képest, akkor sem másztunk ilyen magasra.

Az idefenti sziklaalakzatok nagyon különböznek az apherai tájképtől. Szürke kő vesz körül bennünket, amely függőleges karmok formájában tör az ég felé. Mindenféle szög és forma képviselteti magát, mások, mint a homokkő a mélyföldön, ahol az időjárás következtében minden él, minden hegy tompává csiszolódik. Az én világomban egykor az apherai templom jelentette a legmagasabb csúcst. Ezekhez képest az hangyabollyá törpül.

Izgatottnak kellene lennem. Kíváncsinak. Nem csak a Szentélyre. Hanem egy sokkal súlyosabb titokra is.

Anyámra.

A néhány órának, amit otthon töltöttünk, a falumban, mielőtt elindultunk erre az útra, örömtelinek kellett volna lennie. Ehelyett úgy éreztem, mintha földrengés rázná a sivatagot a lábam alatt. Örülnöm kellene, hogy él. Megkönnyebbülést kellene éreznem. Megszabadultam a tehertől, amit mindig a vállamon cipeltem, hogy az életem ára másvalaki élete volt. Ámde a helyére tátongó üresség került. Az érzés, hogy nem kellettem. Elhagytott.

Engedtem, hogy egy hazugság árnyékában élj, próbálta elmagyarázni apám. Mindig bánni fogom ezt. Biztonságban akartalak tartani. Azt akartam, hogy éld az életed. Amikor közölte velem, hogy el fog menni, mihelyt te megszüülsz, és hogy nem vihet bennünket oda, ahová megy, tilos téged vinnie...

Szédülés környékezett. *Nem kellett volna elmennie? Nem kényszerült rá?*

Apám tanácstalannak tűnt, mintha igyekezne megtalálni egy képtelen egyensúlyt a hibáztatás és a megbocsátás között. *Yaita úgy érezte, hogy muszáj mennie. Nem ismerem az összes okát, de*

tudom, mindenkifölött arra volt szüksége, hogy egy magasabb ügynek szentelje magát. Az Illatőr elterjesztette, hogy meghalt gyermekágyi lázban, és hogy Sephine könnyőreletessége folytán anyádnak mint papnőnek adják meg a végtisztességet, és az égbe küldik. Biztosra vettem, hogy a templomon kívül csakis én tudom, hogy a temetési máglyán elégetett holttest nem anyádé volt. És azt mondták nekem, hogy veszélybe sodorna engem – és téged –, ha napvilágra kerülne, amit tudok.

Az itt és mostban jeges eső kezdi verni az arcomat. Alig két lóhossznyival látok magam elé.

A hideggel visszaszivárog a tompultság.

Egy örökkévalóság óta gyalogolunk, egy örökkévalóság óta futok, és miért? Még több titokért. Még több hazugságért. A válszok, amelyeket holdakkal ezelőtt olyannyira meg akartam találni ennek az útnak a végén, immár nem tűnnek különösebben fontosnak. Érdektelennek tűnik minden. Szürkének. Hiáavalónak.

Teszem egyik lábamat a másik elé. Megyek tovább. De ez nem jelenti azt, hogy jól vagyok.

Barden mellettem lovagol. Jól ért hozzá, hogy szemmel tartson, akár egy sólyom, de túlságosan ügyetlenül csinálja ahhoz, hogy ne vegyem észre. Vigasztalón kellene hatnia rám, hogy itt van a barátom. De úgy látszik, nem vagyok képes érezni semmit. Akárcsak ez a vidék... sziklák, hó, életnek semmi jele... üres vagyok.

A hideg napok és a még hidegebb éjszakák, amelyeken túl vagyunk, egy fagyos pokollá állnak össze. Az egyetlen változás ma az, hogy egyre szilárdabb a hó, ahogy magasabbra érünk. Hamarosan kénytelenek vagyunk leszállni a nyeregből, hogy jókora jeges szakaszokon keljünk át, közben minden egyes lépésnél fennáll a veszély, hogy kicsúszik alólunk a lábunk, a rendszerint biztos léptű pónik küszködve igyekeznek megvetni a patájukat.

Fogalmam sincs, mennyi ideje gyalogolunk, kapaszkodunk, botladozunk egyre feljebb, amikor Luz felemeli a kezét, és megállít bennünket.

Néhány lépésnyire vagyunk csupán egy sziklaperemtől. A szél cibálja a köpenyem szegélyét, fájdalmasan beletúr rövidre nyírt hajamba. Nem próbálok védekezni ellene.

Luz úgy áll a meredély szélén, mintha ez mit sem számítana, letekint oda, ahol a kő egy vízmosásba hullik, amelyhez képest

a falum melletti kanyonok egyszerű ruharáncoknak tűnnek. Az alja kékes árnyalatú ködbe vész. Nincs az a bűz, amitől átlátnék rajta, még ha úgy érzem is, hogy a Nisai meggyógyítása óta homályos látásom mintha javulni kezdett volna. Vagy talán csak megtanultam vele együtt élni.

Előttünk az ösvényből éppen csak hogy látszik valami. Csak egy vékony csapás, alig van annyira széles, mint a Luz által még a határon vásárolt lovak. Sosem volt világos, miért választott hegyi pónikat.

Most végigfuttatja rajtunk a pillantását. – Csak libasorban, drágáim. Vezessétek száron az állatokat. És ha tériszonyotok van, palástoljátok. A jószágok a félelmetektől jobban megijednek, mint magától a magasságtól.

Talán a legigazabb szavak, amelyeket ebből a szájból hallottam. Megpaskolom Lil nyakát. – Nem lesz semmi baj, ugye, kislány?

A kancám nyugodt marad. Készen áll. Meleg és eleven. Sokkal inkább, mint azt magamról elmondhatom.

– Lostras, mész elől?

Kip bólint. Még csak nem is tiltakozik a bizalmaskodás ellen. Ő szokta meg elsőként a Luz által ráaggatott becenevet.

– A következő a hercegünk, utána pedig Borostyán uraság.

Barden mogorván néz. Még nem mindenki szokta meg a becenevét.

– Aztán Éjsötétje és te, szirmocskám.

Nem vesződöm vele, hogy felhívjam a figyelmét Lil valódi nevére.

– És én leszek a sereghajtó.

Gúnyosan fújok egyet, a leheletem csak egy pillanatig gomolyog, és már el is sodorja a szél. – Hogy valamelyikünk megtalálhassa neked, hol a legveszélyesebb a terep?

– Hogy a legkönnyebben visszafordulhassak a hercegünk hátsáért. Én leszek az egyetlen, akinek háromszor kell átkelnie.

Ó.

– De jó látni, hogy kezd megint csípős lenni a nyelved. Hiányoltam az epés megjegyzéseket. – Mondandóját egy bőszítő kacsintással toldja meg.

Sorba rendeződünk, a többiek a hegyi pónijukat vezetik, én meg Lilt.

Kip indul elsőként, lassú, de magabiztos léptekkel. Nisai követi, próbálgatva a jeget a mankói sarkával, mielőtt teljes súlyával ránehezedne. Felötlik bennem, hogy talán jobb lenne, ha cipelné valaki. Na de én akarnám-e vajon, hogy valaki más ilyen mértékben kezében tartsa a sorsomat?

Nagyjából félúton Nisai mankója megcsúszik. Felszisszenek.

Ott van mögöttem Barden, az egyik erős karjával megfogja Nisait, a másikkal biztonságos távolban tartja a nyugtalan póniját. A herceg összeszedi magát, és ismét az ösvényre koncentrálni.

Aztán én következem.

A meredélyt szegélyező ösvény a távolból keskenynek tűnt. Közelről még szűkebbnek érzem. Alig férünk el rajta, Lil horpászva súrolja a sziklafalat, amikor a függőlegeshez közelít. Hátrapillantok, és észreveszem, hogy a másik oldalon a kengyel a semmi fölött lóg.

– Előre nézz, szirmocskám! – szól rám Luz.

És ez egyszer teljes szívemből egyetértek vele.

Megyek tovább, egyik lábam teszem a másik elé.

Közel ahhoz a ponthoz, ahol Nisai majdnem lecsúszott, valami váratlan csapja meg az orromat. Biztosra venném, hogy éreztem már korábban, ha a hideg nem torzítaná el a világot.

Ott. Egy fenevad kószál a vízmosás túoldalán, akkora, mint egy hatalmas oroszlán, tollas sörény nélkül. Tiszta fehér a szőre, majdnem teljesen beleolvad a havas tájba, leszámítva a pofáján vöröslő vért. Gondolom, nemrég táplálkozott. Remélem, ez azt jelenti, hogy egyhamar nem keres megint enniválót.

– Nyugi! – mormogom Lilnek anélkül, hogy hátranéznék, remélve, hogy nem veszi észre. Teszünk még egy lépést.

Aztán Lil felhorkant, dobbant egyet a kiszögellésen, minek folytán csilingelő jégzilánkok hullanak a vízmosásba.

– Nem férhet hozzád – mondom neki.

Csakhogy az egy ragadozó, Lil pedig zsákmányállat, és halál-szag van a levegőben. Nem fogom itt sokáig húzni, ha Lil elveszíti a fejét. Soha nem tenne bennem kárt szándékosan, de az ösztön nagy úr.

Bardenre nézek. Ő már átjutott. A herceg, miután ismét szilárd talaj van a lába alatt, megkönnyebbülten szuszog, és gomo-lyog a levegőben a lehelete.

Az út tiszta. Teszek egy újabb lépést, és belesimulok a sziklafal egy sekély horpadásába. – Gyerünk! – parancsolok rá a lovamra.

Lil tétoვázik, majd sietősen továbbhalad.

Hátrapillantok Luzra. A pónija idegesen fúj egyet, de úgy tűnik, hogy egyébként jól van. És amikor megint hátranézek, oda, ahol a nagymacska volt, nincs ott semmi, csak kavargó hó.

Amennyire manapság bízom a szememben, azt gondolnám, hogy képzelődtem, ha Lil nem nyugtalankodik.

– Gyerünk tovább! – utasít Luz. – Valószínűleg úton van visszafelé a barlangjába, de nem akarom próbára tenni ezt az elméletet.

Veszek egy mély lélegzetet, kifújom a levegőt, és teszek egy újabb lépést. Olyannyira lassan és óvatosan mozgok, hogy amikor reped a jég, azt érzem és hallom egyaránt. Próbálom odébb helyezni a testsúlyomat, de megcsúszok. A testem csavarodik, de a lábam így is kisiklik alólam. Hasra esek, beverem az állam, a levegő egy szisszenéssel kiszorul a tüdőmből.

Hirtelen ráébredek a sokkoló tényre, hogy a lábam a szikla-peremen túl kalimpál.

– Rakel!

Barden hangja. Az átjáró túloldaláról hallatszik, és visszhangzik a hegycsúcsok között. Túl messze van, hogysen segíteni tudna.

Körbepillantok. Nincs semmi, amiben megkapaszkodhatnék, és lassan csúszok lefelé a jégtől síkos sziklán. Csúszok a vég felé.

Valahol az agyam egy zugában felötlik, hogy tényleg olyan nagy baj-e ez. Biztosan közel vagyunk már a Szentélyhez. Nisai biztonságban van a túloldalon.

Tessék, a zuhanás nagyon hosszúnak tűnik, majdnem olyan lenne, mint a repülés. És aztán vége lenne.

Nem lenne több hideg. Nem lenne több üresség.

Nem lennének több végeérhetetlen utak.

Nem lenne több fájdalom.

Csak a semmi.

Ekkor hosszú ujjak ragadják meg a csuklómat, és egy kék szempár tekintete fúródik az enyémbe. – Erre még csak ne is gondolj, szirmocskám!

Luz a törékeny alkatát meghazudtoló erővel visszahúz a szikla-peremre. – Az utasításom úgy szól, hogy juttassalak el benneteket

az úti célunkhoz. Jobban örülnék, ha nem a vízmosás fenekéről összekapart dermedt kulimász lennél egy zsákban, amikor erre sor kerül. Na már most. Eltört valamid?

Késésgkívül zúzódások lesznek a bordáimon az eséstől, és fáj a vállam a rántástól, amivel Luz visszahúzott a peremről. Ráharaptam a nyelvemre, amikor a jégnek csapódtam – érzem a vér rezes ízét a számban –, és ég a felhorzsolódott állam a hideg szélben. – Csak néhány karcolás, ez minden.

– Nagyszerű! Nahát, akkor hagyjuk magunk mögött ezt a rázós pillanatot, jó?

Üres tekintettel pislogok válaszképpen.

– Csak utánad – mondja Luz ellentmondást nem tűrően, előre mutatva.

A túloldalon Kip biccentéssel fogad.

Nisai szemében gyengédség fénylik. – Jól vagy?

Barden elfurakszik mellettük, és magához ölel. – A csillagokra, Rakel. Már majdnem azt hittem, hogy elveszítelek.

Sikerül valami mosolyfélét villantanom.

Én is azt hittem.

Későre jár, amikor felérünk egy hegygerincre.

Luz önmagával elégedetten felsóhajt: – Pompás hírem van, toprongyos utazóim. Innentől végig lefelé visz az utunk.

Előresandítok. Szó, ami szó, a talaj lefelé lejt, de ezenkívül semmi különös. Sűrű szürke felhőbe vész alattunk minden.

Nekivágunk a ködnek, a levegő minden lépéssel egyre nyirkosabbá válik, mintha icipici esőcseppek álltak volna meg aláhullás közben. Aztán tisztulni kezd a köd, pontosabban mi kezdünk ki-kecmeregni belőle.

Az átjáró óta száron vezetjük a hátasainkat. Barden most annyira hirtelen állítja meg az övét, hogy majdnem nekimegyek a farának.

Meresztem a szemem, de nem látok mást, csak csipkézett sziklákat, jeget, havat és ólomszínű égboltot. – Mi van, Bar?

– Ott. – Úgy rogyasztja a térdét, hogy a feje az enyémmel egy szintre kerüljön, és majdnem egyenesen előre mutat. – Odalent. Egy völgy. – Áhítat hatja át a hangját.

És ekkor meglátom. Messze odalent, olyan távol, hogy a szemem már nem képes kivenni a részleteket.

Vékony, elmosódott zöld folt.

Élet.

Első ízben a sultisos völgy óta valami érdeklődésre emlékeztető dolgot érzek. Nem kimondottan kíváncsiság, de lehetne távolabbi rokona.

Az út lefelé a legmeredekebb ösvény, amin valaha jártam, jól-lehet cikcakkban haladunk ide-oda a lejtőn. Az első dolog, ami megváltozik, a szél. Állandó társunk azóta, hogy a hegyek lábánál magasabban vagyunk, üvölt és cibál bennünket. Most, az utolsó gerinc szélárnyékos oldalán elcsendesedik.

Aztán olvadni kezd a jég. Csepereg a sziklákról, mintha megint Trel barlangjaiban lennék, ahol Ash meg én rátaláltunk Azered csontjaira. Ahol először mutatta meg nekem az eltítkolt sérülékenységét, amelyről fogalmam sem volt. Ahol kezdett köztünk kibontakozni a bizalom.

Előveszem a köpenyem zsebéből a két füstölőrudat. Ciprus. A gyász első stációja. Majoránna. A második. Miután a többiek elhaladnak mellettem az ösvényen, finoman leteszem a ciprust egy peremre a síró jégdarabok alá. Felajánlás ez, gondolom. Emlékezzék a hegy Ashre, ahogyan én teszem.

Az élet első jele moha. Aztán alacsonyra növevő hanga. Sziklák mellett haladunk el, amelyeken víz csörgedezik, egyre bőségesebben, míg nem apró vízeséseket formál a repedésekben. Már-már zenei a folyékony hangok kórusa. Az orromhoz emelem a majorránnát, és belelégzem, felidézve magamban Ash hangját. Ahogy az edurshai táborban énekelt, mélyen zengő – szantálfához hasonlatosan meleg, füstöt idézőn sötét – dallamokat, amelyek tovaszárnnyaltak az éjszakába.

A bozót hamarosan kezd eltűnni, göcsörtös gyökerek furaksznak keresztül a repedezett köveken halmozódó vékony talajban. Még odébb fűcsomók pettyezik az ösvényt. A hideg felengedőben van, és hamarosan megint kezdek szagokat érezni: a földét Lil patái alatt, a csomókban növevő parányi, rózsaszín virágokét, amilyenekhez hasonlót még sosem láttam.

Virágok. A Seson-területeken túli hegységről korábban csak elbeszéléseket hallottam. És azok halott vidékről szóltak.

Kopárságról. Végtelenségről. Mintha nem is lenne valóságos, hanem csak mítoszokban létezne valahol. Az emlékezet peremén. Mostanáig soha nem volt okom kételkedni bennük.

Hátratulom a köpenyem csuklyáját, és lehajlok, hogy megérintsem a szirmokat.

Luz jelenik meg mellettem. Idegesítő, hogy ilyen nesztelenül képes mozogni.

– Ez... – mutatok a virágra. – Hogyan lehetséges ez?

– Itt annyira más a magasság a környező hegyekhez képest, hogy kedvezőbb a hőmérséklet. És a fő vízforrást már láttad... az olvadás folyamatosan táplálja, még száraz évszakban is. Miért ne lenne lehetséges?

– A történetekben, amiket ezekről a hegyekről hallottam... Azokban egy szó sem esik erről.

– Remek! Nekem meg a munkatársaimnak ez az elképzelhető legnagyobb elismerés! – Luz tekintete a fölöttünk lévő gerincre sikklik.

Mozdult valami? Ott. Fémes csillanás. Fegyver? Vért?

– Hadd találjam ki: nem szándékozol mondani nekem erről semmit, igaz?

– Kitűnő történetet gombolyíthatnék, szirmocskám. Jó mesélői vénám van. De a Magiszter fenntartja magának a jogot a tájékoztatásodat illetően. És a Magiszter megkapja, amit a Magiszter akar.

A Magiszter. A Rend. A Szentély. Megannyi nevetséges név. Kíváncsi vagyok, vajon anyám mit gondol minderről. Apám, amikor róla beszélt, azt állította, hogy gyakorlatias. Eleinte ezt találta benne vonzónak. Vajon anyám idővel megszokhatónak találta ezt az ostobaságot? Vagy egyenesen élvezni kezdte a titkokat és játzmákat?

Folytatjuk az utunkat, és egyre több részletet veszek ki abból, ami feltételezésem szerint a célunk lehet. A hegyek szürke gránitjából egy óriási, köríves építmény van kifaragva, oldalára fektetett kerékhez hasonlatos. De mielőtt még több részletet kivehetnék a kőgyűrű belsejéből, túlságosan mélyre ereszkedünk, és elveszítem szem elől. Csak annyit tudok, hogy nagyobb területen terpeszkedik, mint bármely más építmény, amit életemben láttam Aphoraiban, Ekasyában vagy közöttük bárhol. Hozzá képest még a császári palota és a templom épületegyüttese is kicsinek tűnik.

Nisai szeme olyannyira elkerekedik, hogy az a benyomásom támad, így nézhetett ki csillagfordulókkal korábban. Egy kisfiú, akit áhítattal tölt el egy nagyszerű látvány. Sosem gondoltam volna, hogy életem során látni fogok valamit, ami elég nagy ahhoz, hogy egy herceg megilletődjön tőle.

Végül azon kapjuk magunkat, hogy egy üres falra nézünk fel, amely egyébként három, négy, sőt talán öt emelet magasságú lehet.

– Állj! – kiáltja egy hang, feltehetően egy óré, a fal egy apró nyílásából.

Luz felsóhajt. – Ugye nem fogjuk tényleg végigcsinálni ezt az egész műsort?

Az ór, egy ádáz tekintetű, szögletes állú nő, akinek bozontos szemöldöke van, és olyan sötét haja, mint a környező kő, kihajol, és barátságatlan ábrázattal néz le ránk.

– Jól van, jól van! – mondja Luz. – Köszöntelek, Kőlevél! Bebocsátásért folyamodom az Őseredeti Istenség Szentélyébe egy küldetés keretében, amelyet Hótövis rendelt el.

Az ór bólint, szemlátomást elégedetten. – Várjatok, ahol vagytok! Küldök értetek kísérőket.

– Elboldogulok ezzel magam. Csak nyisd ki a kaput!

– A szabály az szabály, Homokvirág!

Önkéntelen horkantással felnevetek. Mintha a Hótövis és a Kőlevél nem hangzana elég röhejesen. – Homokvirág?

Luz felém villant egy mosolyt. Mire észbe kapnék, viszonzom. Egyszer el kell kezdeni.

Valahol a szikla belsejében csikordulás hallatszik. Aztán egy függőleges vonal jelenik meg a kőben. A vonal réssé válik, és kiszórtatva két hatalmas kőtömb gördül hátrafelé a falban, nyíló kapuszárnyak módjára.

Amikor megállnak, Nisai előrelép, és végigsimít kezével az immár síkba süllyedt felületen. – Micsoda lenyűgöző mechanizmus.

– Hatásos, mi? – kérdezi Luz fesztelenül, mintha csak egy új szönyeget mutatna nekünk.

Megjelenik a Kőlevélnek nevezett nő, és vele számos további ór, akik alakzatot formálva közrefognak bennünket. Mindegyik nőnemű, eltérően az aphorai hadseregtől, amelyben csak néhány nő szolgál, vagy a gárdistáktól, akik között Kip jelenléte

különlegességnek számított. Félelmetesnek látszanak. Szikár alakúak. Bőrüket a hegyvidéki időjárás cserzette. A válluk a rajta lógó szürkés-fehér prémpalásttól csak még szélesebbnek tűnik.

A kőépítmény belsejébe, egy fal övezte udvarba vezetnek bennünket. Ott további örök lépnek hozzánk, hogy átvegyék a hátasainkat. Tétovázom. Nem igazán akarom Lilt átadni csak úgy akárkinek.

– Jó kezekben lesz – mondja Luz.

– Ajánlom is! – Mogorván nézek, majd lábujjhegyre állok, és egyidejűleg kissé megrántom Lil kantárszárát. Lil lehajtja a fejét, hogy a fülébe beszélhessek. – Ha bármi gyanúsat orrontasz, megengedem, hogy harapj. De csak akkor rúgjál, ha elengedhetlenül szükséges.

Megbök az orrával.

– Jó kislány.

Végigvezetnek bennünket egy hosszú folyosón, melyet valamiféle zöldes tűz világít meg gyér fénnel, amiről az Elveszett Könyvtár jut eszembe. Egy hatalmas, kör alakú terembe érünk, amelynek padlója teraszosan lejt a közepe felé.

Az ajtóval szemközti falat egy óriási szobor uralja, pontosan olyan, mint a Könyvtárban. Egy óriási, ám egyszerű trónon ülő emberalak. A faragott vonásai semmit nem árulnak el a kilétéről. Sima fejbőr és arc, vékony végtagok, az egyik tenyere felfelé, a másik lefelé fordítva. A lábfeje csupasz.

Asmudtag.

Nehéz megmondani, mi akar lenni ez a hely. Valamiféle templom? Hatalmas imaterem? Színház, ahol előadók lépnek fel?

Egy emelvényen, a szobor alatt, számos alak várakozik. Ismét csak nő valamennyi. Az öltözetük mind ugyanabból a zöldes szövetből készült, csekély eltérésekkel a szabásuk között. De nincs köztük semmi egyéb hasonlóság. Magas, alacsony, túlsúlyos, lelencgyerekre emlékeztetően sovány egyaránt akad köztük. Némelyikük olyan, mint a Krónikások, mások kortalannak tűnnek, mint Sephine.

Vajon anyám az egyik? Felismerném, ha így lenne?

Luz kettésével veszi a lépcsőfokokat. Amikor szemtől szembe ér a várakozókkal, udvariasan meghajol.

Senki nem mozdul.

Nisai elkapja a tekintetem, az arcvonásait aggodalom barázdálja. Tétovázom, majd intek, hogy menjen tovább, mintha egyszerűen csak utat engednék neki a protokollhoz igazodva.

Érti a jelzésem, és elindul a lépcsőn, az oldalán Kippel. Barden meg én követjük

– Császári felség! – mondja Luz olyan hangon, amiről az aphorai parfümkészítő-vizsga jut eszembe, ahogy Zakkurus megbabonázva tartotta a tömeget. – Nisai koronaherceg, Aramtesh trónörököse, hadd mutassalak be az Asmutag Rend jelenlegi választott tisztviselőinek. A Prokurátorunknak, az Adminisztrátorunknak és a Perceptorunknak.

– Mijüknek? – mormogom leginkább magamnak.

– Azoknak az embereknek a hivatalos elnevezése, akik intézik a dolgokat, kijelölik az intézni való dolgokat, és megtanítják embereknak a dolgok intézését. – Nisai ajka alig mozog, miközben hátraság nekünk.

– És – folytatja Luz – a Rend jelenlegi Magiszterének.

– A személy, aki arról beszél, hogy mit *kellene* intézni – mormogja Nisai.

Meglep, hogy a legfiatalabbnak látszó nő lép előre és hajol meg. Amikor kiegyenesedik, szemügyre veszem az arcvonásait. A kezem a medálomhoz emelkedik. A testem többi része megdermed, a lábam a padlóba gyökerezik.

– Légy üdvözölve, hercegünk! – Elég hangosan beszél, hogy nyilvánvaló legyen, nem csak a hercegehez intézi a szavait. Őt meg Luzt vélhetően ugyanolyan illatösszetevőkből faragták.

– A Rend választott tisztségviselőinek képviselőjeként szabadon kiterjesztem ezt a különleges meghívást a Szentélybe.

Különleges? Nem tartom valószínűnek, hogy sok látogató tenné meg az utat idáig. Vagy talán ahhoz lehet ennek valami köze, hogy Bardenen és Nisain kívül egyetlen férfit sem láttam az érkezésünk óta.

– Az isteni Őseredeti nevében – folytatja a nő – kötelességünknek tartjuk, hogy oltalmazzunk téged azoktól, akik támadást szerveztek személyed ellen, lepleződjenek le, bárkik legyenek is, hogy amikor elérkezik a megfelelő idő, visszatérhess átvenni az örökségedet, és fenntartani a birodalom egyensúlyát. Kérlek,

tudasd az enyéimmal, ha neked vagy társaidnak szükségetek van bármire a kényelmetekhez.

Nisai biccent, amely gesztus, vélelmezem, elegáns meghajlással egyenértékű, ha egy herceg alkalmazza. – Roppantul nagyra becsüljük a vendégszerető fogadtatást. Szabadna tudnom a nevedet?

– Itt egyszerűen Hótövisként ismernek. De azelőtt Yaitának hívtak.

A szögletes állú űr, aki a Szentély bejáratánál fogadott bennünket, jelentőségteljesen megköszörüli a torkát.

– Nem fogok hazudni a tulajdon véremnek, Kőlevél – mondja Yaita.

Az űr – már amennyiben csakugyan űr – nem palástolja a rosszallását.

Yaita rám néz, és előrelép, az arcán immár túláradón szívélyes mosollyal.

Nem viszonzom.

Megpróbáltam elképzelni, milyen lesz ennek az utazásnak a végén. De erre nem voltam felkészülve, hogy az idősebb kiadását látom a saját tükörképemnek, amellyel az otthoni oázis tavában szoktam szembesülni. Laza hullámokban váll alá érő sötét haj, éppen olyan, mint az enyém volt, mielőtt leborotvtáltam. Ugyanolyan borostyánszínű szempár, túlságosan is távol ülő, hogysem sokan szépnek találják. Döbbenetes. De még mennyire!

Apró gyerekkoromtól éberem feküdtem éjjelente, és arról képzelettem, hogy anyámmal beszélek. Mindig is jelen volt ködösen a képzeletemben, afféle jóindulatún derengő alakként. Elmondtam neki mindent, a félelmeimet, a szégyeneimet, a reményeimet, az álmaimat. Elmondtam neki, amikor először sikerült Lillel úgy átugratnom egy száraz patakmedret, hogy nem estem le a nyeregből. Elmondtam neki, amikor észrevettem, hogy Barden arcán szakáll sarjad, és bár éppoly gyorsan leborotvtálta, arra lettem figyelmes, hogy kezd rám másképp nézni – olyan tekintettel, amiről akkor nem tudtam, azt jelenti, hogy egy nap valami többet fog remélni tőlem, mint amit adni tudok neki. Elmondtam neki, amikor ráébredtem, hogy apám elkapta a rothadást, és hogy mennyire megrémít, amit ez számára és az önzésem folytán, számomra jelent.

A nő, aki előttem áll, semmit nem hallott ezekből az éjjelente elsuttogott dolgokból. Felkavaróan ismerős ugyan a portré miatt, amit a nyakamban hordok gyerekkorom óta, amikor titkokat meséltem neki a sötétben. Lehet, hogy egykor családot akart. Megszült, életet adott nekem.

Mindez elmondható róla. De egyszersmind valami más is.

Egy idegen.

– Lányom! – szólal meg, remegő hangon.

Soha nem hittem el egészen, hogy itt leszek. És most, hogy itt vagyok, nem tudok megszólalni.

Előrelép, sivatagi rózsás és tömjén füstös illatát hozva magával. Gyengéden a kezébe fogja a kezemet.

Én visszahúzom.

Ráncha szalad, majd kisimul a homloka. – Biztosan zavarba ejtő, embert próbáló élmény ez, és képzelem, milyen kimerült vagy. Az állataitokat istállóba viszik és ellátják. Valamennyien külön szállást kaptok; manapság van elegendő helyünk, de az Ősereheti a tudója, hogy nem volt mindig így.

Az utolsó szavak mormogást váltanak ki a Rend többi tagjából. Annyit hallok belőle, hogy „az Ő kegyelmükből”.

– A koszt nálunk nem olyan változatos, mint amihez szoktál, hercegem, de azt hiszem, úgy fogod találni, hogy a szakácsunk nagyszerű munkát végezve teremt egyensúlyt az ízek és a tápérték között.

A zöld köntöst viselő kíséret egyik tagja, egy rózsás arcú, folyami sáshoz hasonlatosan vékony nő kissé kihúzza magát, és felszege az állát.

– Kérlek, pihenjete! Holnap reggel találkozunk. Homokvirág addig is mindent megmutat nektek, amire szükségetek van.

Luz ismét elegánsan meghajol, és elindul lefelé a lépcsőn. Pillanatnyi habozás után Nisai követi, Kippel szorosan a nyomában. Barden egyszerre kérdő és együttérző tekintetettel néz rám.

– Várjatok! – Ezt nem tudom elhinni. – Ennyi? Köszöntenek és elbocsátanak, csak így?

A Magiszter egyszer, lassan bólint. – Reggelig. – Ismét elmosolyodik, majd elindul lefelé az emelvény túloldalán egy ajtó felé, amely szemközt van azzal, amelyen mi bejöttünk.

Luz visszairamodik, hármásával véve a lépcsőfokokat. Az ujjai a karom köré fonódnak.

Nem mozdulok.

Lehajol, hogy az ajka közel legyen a fülemhez. – Jobb lesz, ha a lábadnak eszébe jut, hogyan kell lépnie, szirmocskám, hacsak nem akarod, hogy elkábítsalak, és a palotaőr barátod cipeljen ki innen.

– Nem mernéd!

De ha megtanultam valamit Luzról, akkor azt, hogy merné.

Engedem, hogy kivezessen a teremből.

Miután kiérünk, elereszti a karomat. – Ez meglepően jól ment.

– Nekem nem úgy tűnt.

– Szabadjon vitatkoznom, szirmocskám. Anyád kockázatot vállalt. Kalkulált kockázatot, mindazonáltal kockázatot. Éppúgy megtörténhetett volna, hogy azonnal konklávéét hívnak össze. Napokig tartó vita, pusztán azért, hogy eldöntsék, egyáltalán maradhattok-e. De abból ítélve, amit most láttunk, úgy vélem, hogy ha egyszer a tisztviselők tanácsot ülnek, szabad mozgást biztosítanak nektek. – Luz hangja immár fesztelen, mintha semmi gond nem lenne. – Leszámítva néhány megjelölt területet.

A levegőbe szimatolok. – Érzed ezt?

Felvonja a szemöldökét.

– Csak megcsapta az orromat a jajdemeglepő összetéveszhetetlen illata.

A szemöldök visszaereszkedik. – Örömmel látom a kedves éned visszatérését. De igen, természetes, hogy mivel vendégek vagytok itt, nincs mindenhová szabad bejárásotok. Legalábbis egyelőre. Addig is – megemeli a hangját, hogy a többiek is hallják –, van egy gyakorlótér azoknak, akik szeretnék a testi képességeiket karban tartani. – Barden és Kip mormognak egymásnak valamit a hátam mögött.

– Az elme karbantartásához – folytatja Luz – van egy irattár. Nem olyan impozáns, mint a császári könyvtár, de biztosra veszem, hogy találni fogtok néhány érdekes szöveget, amelyek más gyűjteményekben nem fellelhetők.

Nisai eddig ügvelt, hogy szelíd legyen az arc kifejezése, de az irattár említésére felcsillan a szeme. Eszembe jut, mennyire

szerette volna Ash, hogy a herceg velünk együtt lássa az Elveszett Könyvtárat, mennyire odavan a könyvekért és a tekercekért.

Külön szobát kapunk mindannyian egy folyosón, amely éppen annyira görbül, hogy úgy tűnjön, mintha végtelen lenne. Amikor bevezetnek egy helyiségbe, amelynek vaskos kőajtaja valamiképpen olajozottan nyílik egy zsanérszerkezet révén, sötétségre és hűvös, sőt dermesztő levegőre számítok. De van egy fazettás ablak, amelynek üvege szivárványszínű tócsákban teríti szét a nap utolsó sugarait a falon és a padlón; a helyiség majdnem akkora, mint az egész ház, ahol felnőttem. A levegő enyhe, pompás mezei zsálya illat terjeng a gyertyáknak köszönhetően, és amikor kinyújtom a kezem, melegnek érzem a követ.

– Kellemes, nem? – Luz a fény felé int. – Az épületegyüttes tájolása feloleli a napsugarak útvonalát és a környező hegyek által vetett árnyékot, ahogy a csillagkerék fordul. Most, hogy ilyen kevesen vagyunk, évszakonként kvártélyt váltunk. A hidegnek éjjelente nincs ideje behatolni, de a sötétség óráival járó lehűlés biztosítja, hogy napközben ne váljon fullasztóvá a hőség. Minden alkalommal sorsot húzunk... az egyik kvártély egyszobás cella, a következő lakosztály. Ez elejét veszi a... nem helyénvaló civődásoknak.

– Minden egyensúlyban van – mormogom.

– Egyelőre – ért egyet Luz. – Hagylak ismerkedni a részletekkel. Az én kvártélyomat a folyosó végén találod.

– Tehát közlelről szemmel tartasz bennünket?

– Ahogy a Magiszter mondta, szívesen látott vendégek vagytok, amíg csak maradni szeretnétek. És azt ajánlom, éljetez az invitálással, amíg nem bizonyosodik be megnyugtatóan, hogy biztonságos a visszatérés.

– Akkor hát foglyok vagyunk.

– Szó sincs róla. De úgy képezem, hogy Yaita igen csalódott lenne, ha úgy döntenél, hogy távozol, mielőtt találkoznál vele.

– Nagy ívben szarok arra, hogy ő...

– És ha mégis a távozás mellett döntenél, elvárjuk, hogy annyi sultist rágjál, amennyitől teljesen elfelejted, hogy itt voltál, még mielőtt egyáltalán átkelnél a völgyön. Nem szokásom kockáztatni.

Még ha ki is akarnék jutni innen, azokon a felismeréseken egyáltalán nem vágyom még egyszer keresztülmenni.

Luz vállat von, és megnyom egy négyszögletes követ, amely hátrahúzódik a falba. Az ajtószárny a helyére fordul, miután távozik, és halk kattanással becsukódik.

Átvágok a sarokban lévő fényes gránitmedencéhez, amely mellett mély fürdőkád van. Vaskos szappandarabok hevernek egy vesszőkosáron. Az egyiket az orromhoz emelem. Citrus és bazsalikom. Szokatlan kombináció.

Az ágyon takaró, amelyre hímezve hatszirmú virág díszlik. Dahkai. Éppen olyan, mint az aphorai városbéli faragványok az ajtókon és köveken, noha ez egy kör belsejében van. A matrac kényelmesen süpped alattam, amikor leülök. Puhatolózva megbőköm a párnát. Tollal tömött. Kamillával és levendulával keverten, hogy segítse az alvást. Asmudtag Rendje szemlátomást örömét leli a tagjai kényelmében.

Lesz elegendő idő tisztálkodni és pihenni. De először is tudni akarom, hogy a többiek mit hámoztak ki ebből az egészből. Próbaképpen megnyomom a szerkezetet, amellyel Luz a szemem láttára mozgatta az ajtót. Az kinyílik.

Odakint a folyosón Kip őrködik a szomszéd ajtó előtt.

– Hogy van? – érdeklődöm Nisai felől.

Kip karba fonja a kezét. – Elfáradtál ezen a hosszú úton?

– Kimerültem.

– Akkor képzeld el, hogyan érez ő.

Igaza van. Annyira lekötött a saját fájdalmam, hogy nem figyeltem kellőképpen Nisaira. Nyilvánvaló, hogy a mérgeg utóhatása még nem múlt el, jóllehet a herceg napról napra erősödni látszik.

– Tudod, hol van Barden?

Kip a folyosó vége felé int.

Elindulok arrafelé.

Fény ömlik ki egy ajtónyíláson. De nem Barden szobájából. Hanem Luzéból. Egy tekerccsel telepakolt jókora asztalnál áll. Int, hogy lépjek be, lezuttyan egy székre az asztal mögött, felemel egy tekerccset a halomból, és az orra előtt mozgatja.

– Ideadnád nekem a molshiresszenciát, szirmocskám? Felső polc, balról a harmadik tégely.

Odaviszem neki a tégelyt, amelyet felismerek a növény leveleiből kivont lilásvörös árnyalatú festékről.

Luz belemárt egy ecsetet, és vékony rétegben bekeni a teker-
cset. Mintegy varázsütésre szavak kezdenek megjelenni a már
rajta lévőők alatt; halványak, és inkább világítanak, mintsem tinta
módjára sötétlenek.

– Hogyan csinálod?

– Kevés informátorom van, de mind tiszteletben tartják
a rendszerünket. Felszíni üzenetként mindig csak olyasmit írunk
le, ami teljesen értelmetlen, ha illetéktelen kézbe kerül. A valódi
üzenet alatta van elrejtve. De ha rossz reagenst használ az ember,
megsemmisül.

– Honnan tudad, hogy ehhez molshir kell?

Luz az orrára koppint. – Az illat a kód. Bármilyen illatot hasz-
nálunk a tekercsen, van egy hozzávaló reagens. És a kódok rend-
szeresen frissítésre kerülnek.

Szemrevételezi a tekercset, de nem árul el semmit a tartal-
máról.

A nyakamat nyújtogatom, és elpirulok, amikor rájövök, hogy
ez nem kerüli el Luz figyelmét.

– Látni szeretnéd, szirmocskám? – Felkel az asztaltól, és fe-
lém nyújtja a tekercset.

A pergamenen lévő betűk kusza összevisszaságban sorakoz-
nak. Olvasni a legjobb esetben is komoly kihívás, nem beszélve
arról, hogy a két üzenet egymásba folyik. De nem szándékozom
Luz előtt színt vallani. Itt mindenki csupa méltósággal és fensőbb-
séggel teszi-veszi magát, mintha nem lenne bűdös, amit szarnak.
Luz pedig éppoly idegesítő, mint mindig, mint a homok az ember
ruhájában – ha egyszer odakerült, jóformán lehetetlen megszaba-
dulni az összes irritáló szemcsétől.

Tehát, jóllehet szeretném tudni, mi áll az üzenetben, nem va-
gyok hajlandó megadni neki az örömet.

Végül sikerül kisilabizálnom néhány szót.

Ekasya.

Pajzs.

Tömlöc.

Halott.

Csapás minden egyes szó. Pusztán attól, hogy az ember tisztá-
ban van valamivel, nem jelenti, hogy nem fáj, ha emlékeztetik rá.

– Elégedett vagy, szirmocskám?

Visszaadom Luznak a tekercset, és nyelek egy nagyot. Luz feláll, odalép a kandallóhoz, egy gyertyával meggyújtja a pergament, és a rostélyra veti. A párkányra könyökölve nézi, ahogy az üzenet átható szagú füstként gomolyog felfelé, és a tartalma olvashatatlanná válik.

Amikor nincs már más, csak hamu, visszatér az asztalhoz, rákönyököl, és a szájába dob valamit, megadva a módját, hogy egy hosszú pillanatig megforgassa a nyelvén. A lehelete gyakorlott, elegáns és úgy kígyózik felém, mintha feladatot teljesítene. Szegfűszeg. – Nem tudsz olvasni, igaz? Sejtettem már akkor, amikor aláírtad a kontraktust a parfümkészítő-vizsga előtt.

– Még hogy én nem tudok! – vágom rá gyorsan.

– Ne gondolkodj pályamódosításon, borzasztóan ügyetlenül hazudsz. Másfelől az olvasni tudás hasznos, bármi is az ember mestersége. Olvasás révén eljut az ember bárhová, ahová szeretne. Egyike ez a sok fogyatékoságodnak, amit idővel orvosolnunk kell. – Megint a tűzre néz, a lángok visszatükröződnek a sötétkék szemében. – Bár valószínűleg az lesz a legjobb, ha élünk ezzel a mostani alkalommal.

– Mit akar ez jelenteni?

Luz feláll, lesöpör némi láthatatlan port a köntöséről. A mozdulattól feltáruul, hogy alatta még mindig az úti ruhája van. Azt gondoltam volna, ő lesz az első, aki le akarja csutakolni magáról az út bűzét.

Végigfuttatja a kezét a polcokon, levesz egy tégelyt meg egy sor fiolát, amit egy bőrtartóba csúsztat, összegöngyöli és körbe-köti. Behelyezi mindkettőt az ajtó melletti csomagba. – Nézz szét kedvedre! Használj bármit, amire szükséged van, amíg odavagyok!

A pillantásom reflexszerűen a polcokra siklik. Bizonyára százával akadnak itt alkotórészek. Sokukról még soha nem hallottam. – Odaleszel? Hová mégy?

Visszafordulok az íróasztal felé.

De Luz már eltűnt.